

*Eroottinen
joulukalenteri*
novellikokoelma

LOST

*Eroottinen
jouluvalentereri*
novellikokoelma

L♡ST

LUST Authors

Eroottinen joulukalenteri:
novellikokoelma

LUST

Eroottinen joulukalenteri: novellikokoelma

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *An Erotic Christmas Calendar: A Collection of Short Stories*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2022, LUST

All rights reserved

ISBN: 9788728429518

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. joulukuuta: Sytytä tussu ja
anna sen valua

Noëllella ei todellakaan ollut intoa lähteä joulukuussa kauppoihin satojentuhansien ihmisten kanssa, jotka hänen laillaan olivat myöhässä joululahjaostoksineen. Miksei hän koskaan oppinut? Joka vuosi hän vannoi olevansa valmis ennen ensimmäistä adventtia, jotta voisi sitten nauttia koko joulukuun muiden ihmisten jouluhyöriästä ja osallistua siihen vain iloisilla hurraa-huudoilla ja muutamien pikkujoulujen merkeissä. Mutta kuten sanottu, tässä hän taas oli. Viimeinen lauantai ennen joulua, samalla viimeinen mahdollisuus löytää jotain koko perheelle.

Jospa hän löytäisi lahjan, josta he kaikki voisivat nauttia? Jos hän olisi tullut hieman huonommin toimeen heidän kaikkien kanssa, hän olisi ostanut itselleen ulkomaanmatkan huomattavasti eteläisemmille leveysasteille ja sanonut, että yllätys olisi se, että heidän ei tarvitsisi viettää hänen kanssaan koko joulua ja uuttavuotta. Mutta hän piti heistä aivan liian paljon voidakseen tehdä mitään sellaista.

Noëlle puki päälleen takin, jonka hän oli antanut itselleen etukäteisjoululahjana, kietoi kaulaliinan monta kierrosta kaulansa ympärille ja työnsi jalkansa tukeviin saapikkaisiin, ennen kuin lähti kylmyyteen. Aivan kuten joka vuosi, myöhästely aiheutti automaattisesti suuremman reiän lompakkoon, ja hän ohjasi kulkunsa kohti NK-tavarataloa. Hän ajatteli menevänsä rullaportailta ylimpään kerrokseen ja tulevansa sieltä sitten alaspäin kädet toivottavasti täynnä kasseja siinä vaiheessa, kun hän olisi palannut sisääntulokerrokseen.

”Hei, ja hyvää joulua”, huuteli joulupukki aulassa. Pukki oli punapukuinen, ja tuuheaa valkoinen parta näytti hämmästyttävän aidolta. Kädessä pukilla oli kilikello, ja kauempana oli nojatuoli, jossa voi halutessaan ottaa selfien pukin kanssa.

"Hei, hei", Noëlle nauroi, kun pukki yritti tarttua hänen käteensä.

"Oletko ollut tänä vuonna kiltti?" pukki jatkoi.

"En mitenkään erityisen kiltti." Noëlle oli tuskin pahempi kuin useimmat muutkaan, mutta hän odottelisi vielä hetken, ennen kuin päättäisi uudenvuodenlupauksensa, jotta hän ehtisi tehdä kunnan yhteenvedon kuluneesta vuodesta ja voisi todeta, ettei ollut taaskaan pitänyt yhtäkään edellisvuonna antamistaan lupauksista.

"Vai sillä lailla, tuhma tyttö?" Joulupukki otti happaman ilmeen ja heristi sormiaan ennen kuin purskahti mukaansatempaavaan nauruun.

"Silloin kun se on tarpeen", Noëlle sanoi ja yritti siirtyä kohti sisempänä olevia rullaportaita.

"Oletko kirjoittanut joulupukille?"

"En, valitettavasti unohdin sen tänä vuonna."

"Vielä ei ole liian myöhäistä."

"Se on kyllä siinä rajoilla", hän nauroi. "Siksi minun täytyy ryhtyä itse toimeen."

Noëlle toimi suunnitelmansa mukaan, ja vaikka hän ei tuntenutkaan olevansa vielä valmis - äiti ja isä olisivat ansainneet paljon enemmän kuin mitä hän löysi heille - hän oli tyytyväinen, kun hän lähes kaksi tuntia myöhemmin palasi tavaratalon sisäänkäynnille.

"Heipä hei, miten sujui?" joulupukki kysyi.

"Melko hyvin, kuten näet. Nyt minun täytyy vain saada vielä kaikki nämä vietyä kotiin."

"Olet onnekas."

"Jaahas, miksi? Olenko voittanut ilmaisen kotiinkuljetuksen?"

"Täsmälleen! Vuoroni päättyy juuri ja voin auttaa sinut kotiin." Pukki katsoi häneen mustasankaisten lasiensa läpi ja kohotti partaansa näyttääkseen leveän hymyn ja kuopan leuassa, jota hän ei voinut olla pitämättä viehättävänä.

”Lucky me”, Noëlle totesi. ”Odotanko tässä, kun vaihdat vaatteet?”

”Miten niin vaihdan vaatteet? This is me.” Pukki iski silmää ja ojensi kätensä kohti Noëllen kasseja.

Noëlle ei viitsinyt väitellä. Jos kerran herra Joulupukki halusi auttaa häntä ostosten viemisessä kotiin, hän ei harkinnutkaan esittävänsä hankalaa. Hänellä olisi glögiä kotona, ja edellisenä viikonloppuna hän oli jopa leiponut pipareita, isoäidin reseptillä. Hän oli ansainnut tauon jouluostosten jälkeen, ja hänen kantoapulaisellaan olisi varmasti myös jano.

Hänen vuokra-asuntonsa ei sijainnut kaukana tavaratalolta, vain jonkin matkaa ylös Engelbrektsgatania, mutta asunto oli ylimmässä kerroksessa ja hissi oli ollut rikki jo yli viikon. Hän vaati saada kantaa puolet kasseista portaita ylös, mutta joulupukki oli yhtä itsepäinen, ja ennen kuin Noëlle oli ehtinyt saada pukin päätä käännettyä, he olivatkin jo hänen ovellaan.

”Astu sisään”, hän sanoi avattuaan oven ja astuttuaan askeleen syrjään.

”Kiitos!” pukki sanoi ja astui muutaman askeleen eteiseen.

”Minun nimeni on Noëlle”, hän sanoi riisuessaan ulkovaatteitaan. ”Kutsunko sinua pukiksi vai onko sinulla jokin muukin nimi?”

”Erik”, kantoapulainen sanoi ja näytti kiitolliselta, kun hänen ei enää tarvinnut raahata kaikkia kasseja.

”Hauska tutustua, Erik. Suuret kiitokset avusta. Haluaisitko jotain juotavaa? Vähän glögiä?”

”Kiitos, mieluusti. Voinko hieman keventää vaatetustani?”

”Tietenkin, ota ihmeessä lakkisi pois”, Noëlle nauroi. ”Odota, autan sinua.” Hän meni Erikien luo ja otti vastaan tonttulakin, jonka tämä oli juuri riisunut. Hän asetti sen

hattuhyllylle ja ojensi kätensä kohti Erikin korvia. Kun hän vihdoinkin oli saanut miehen parran pois, hän näki aivan toisenlaiset kasvot. Ruskeat silmät hän oli jo nähnyt, mutta tummia hiuksia, jotka olivat kihartuneet lämmössä lakin alla, hän ei ollut nähnyt lainkaan. Huulet olivat täyteläiset, ja suupielet kaartuivat ylöspäin, vaikka hän ei hymyillytkään. Erikin häneen kohdistama katse ei myöskään ollut tavaratalosta tuttu kujeileva silmäys. Sen sijaan silmät säteilivät jotain sellaista, mikä muistutti hänen omia tämänhetkisiä tuntemuksiaan.

Hän ei edes yrittänyt vetäytyä pois, kun Erik suuteli häntä. Huulet, jotka kohtasivat hänen huulensa, olivat lämpimät ja aistilliset, ujut ja kiihottuneet, varovaiset ja himokkaat. Mies ei suoranaisesti maistunut joululta, mutta maistui samalta innokkuudelta, jota hänkin aina tunsi viikonlopun kynnyksellä. Kun heidän kielensä kohtasivat, kun vuoroin hän oli syvällä Erikin suussa ja vuoroin Erik hänen suussaan, hän ei voinut enää pidätellä pidempään.

Noëlle repi Erikin päältä pukinasun, joka oli taidokkaasti tehty, mutta ei kovin vaikea riisua. Takkia piti kiinni vain vyötäröllä oleva vyö, ja housuissa oli kuminauhavyötärö. Mustat saapikkaat Erik oli jo riisunut jaloistaan, ja Noëlle riisui hänen sukkansa samalla kun housut katosivat. Hän hyväili käsillään Erikin vartaloa, tunnusteli kovia lihaksia ja sitä, miten kuuma miehelle oli tullut kävelystä raskaiden kassien kanssa.

”Minun pitäisi varmaankin ensin peseytyä”, Erik sanoi ja näytti nololta tajutessaan, miten märkä hänen selkensä oli.

”Ei minusta”, Noëlle sanoi. ”Saat toki tehdä miten haluat, mutta pidän sinusta juuri tällaisena, hikisenä ja kiihottuneena.”

”Voinhan minä toki mennä suihkuun jälkeenpäinkin.” Erik nauroi eikä nolostellut enää yhtään.

”Niinpä, sillä välin kun minä lämmitän glögin.” Noëlle katsoi Erikin jalassa olevia bokseireita, joissa kuuset ja joulupukit vuorottelivat. ”Huomaan, ettet jätä asioita puolitiehen.”

”Odotapas vain, niin näytän sinulle.” Erik suuteli häntä jälleen ja työnsi kätensä hänen poolopaitansa alle ja siirsi niitä vyötäröltä ja vatsalta ylös kohti rintoja.

”Minäkin olen vähän hikinen”, Noëlle sanoi ja riisui paitansa, ennen kuin Erik ehti tehdä asialle mitään.

Erik puristi hänen rintojaan valkoisten pitsirintaliivien päältä, aistillisesti, mutta riittävän lujasti, ja Noëlle tunsi, miten nännit jäykistyivät.

Noëlle tarttui Erikin pakaroihin puuvillakankaan päältä ja nautti niiden kiinteydestä, hän puristi niitä ja painautui miestä vasten. Erikin kalu tunkeutui ulos bokseireiden sepaluksesta, ja Noëlle oli juuri vapauttamassa sitä kokonaan, kun Erik napitti hänen housunsa auki ja veti ne alas. Noëlle veti ne alushousujensa kanssa yhtä aikaa pois jalastaan. Erik avasi rintaliivit, ja Noëlle ujutti bokserit alas vahingoittamatta jalkojen välissä tempoilevaa tonttua.

Erikin seisokki painautui hänen häpyään vasten, hän painoi rintansa kiinni mieheen, piteli tiukasti kiinni tämän takapuolesta, samalla kun Erik teki samoin hänelle.

”Onko asunnossasi useampia huoneita, vai nukutko eteisessä?” Erik kumartui ja nappasi nännin suuhunsa, imi lujasti ja näykkäsi varovasti.

”Etkö viihdy täällä?” Noëlle hämmästeli. ”Minusta on mukavaa, ettei ole niin paljon tilaa.”

”Totta sinänsä. Ja se on viihtyisääkin. Mutta ajattelin, että olisi mukavampi maata jossain muualla kuin lattialla.”

”Maata?” Noëlle esitti ymmärtämätöntä.

”Tai olla polvillaan.” Erik vajosi alas ja suuteli hänen häpyhuuliaan. Hän nuoli syvemmältä klitorikselle saakka ja

pyöritti kielenkärkeään sen ympärillä, maisteli häntä, kunnes sai hänet värisemään.

”On minulla makuuhuonekin”, Noelle kuiskasi. ”Tule!”

Erik nousi ja seurasi naista. Noelle ei ollut viitsinyt pedata sänkyään lähtiessään, mutta sitä oli nyt tässä tilanteessa turha pyydellä anteeksi. Noelle kapusi sängylle ja asettui makaamaan jalat levällään. Erik meni polvilleen hänen eteensä, ja kieli löysi takaisin klitorikselle. Hän nuoli Noellen pillua syvältä, joi tämän nesteitä. Noelle voihki ja kuljetti sormiaan hänen hiuksissaan, veti hänet lähemmäs itseään, syvemmälle. Joulupukki oli taitava, erittäin palvelualtis ja avulias. Pian Noelle tunsu kouristusten alkavan; väristykset kertoivat ensimmäisen orgasmin olevan lähellä. Noelle kiljaisi tullessaan ja kohtasi Erikin hymyn, kun tämä nosti katsettaan suupielet märkinä.

”Mene kontallesi”, Noelle sanoi, ” jotta voin maksaa tuon takaisin.”

”Nelinkontin?” Erik sanoi ja ajatteli ehkä, että Noelle liukuisi hänen alleen, mutta siinä hän oli väärässä. Tällä kertaa.

Noelle asettui sen sijaan polvilleen hänen taakseen ja tarttui uudelleen tiukkoihin pakaroihin. Tumma karvoitus peitti ne kokonaan ja jatkui vakoon asti. Noelle rakasti karvaisia takapuolia ja vielä enemmän hän piti karvaisuudesta pakaroiden välissä. Nyt oli hänen vuoronsa nuolla Erikiä, hänen vuoronsa tunkeutua Erikin vakoon. Hedelmäinen tuoksu oli ihana, hän voisi laueta uudelleen pelkästään nuolemalla Erikiä yhä syvemmältä. Kielenkärjellä oli kiire pyllyreiälle, hän halusi maistaa miestä, hän halusi tuntea, miten sulkijalihas puristaisi hänen kieltään sen työntyessä yhä syvemmälle.

Erik ähkäisi ja liikutti lanteitaan edestakaisin, mutta ei niin paljon, että Noellen olisi ollut vaikea jatkaa. Erik piti siitä, Noelle tunsu, miten paljon mies piti hänen puuhistaan,

hän kuuli, miten mies rakasti sitä. Noëlle piteli käsillä pakaroita erillään päästäkseen paremmin käsiksi kohteeseen, hän nuoli yhä syvemmältä ja mietti, miten pitkään Erik kestäisi laukeamatta. Noëlle vilkaisi nopeasti ja näki, miten Erik piteli kiinni kalustaan, mutta käsi oli paikoillaan. Silti hän tajusi, että olisi aika tehdä niin kuin mies oli ensin luullut. Noëlle meni selälleen miehen alle ja antoi tämän herkutella jälleen pillullaan, samalla kun hän itse otti hoitoonsa miehen välilihan ja nuoli sitä, ennen kuin otti toisen kiveksistä suuhunsa. Hän imi innokkaasti ja onnistui saamaan myös toisen kiveksen suuhunsa. Hän puristi niitä yhteen ja imi niitä, samalla kun Erik nuoli häntä ja oli johdattamassa hänet uuteen orgasmiin.

Noëlle rakasti miehen pylyreikää ja kiveksiä, mutta nyt hän ei enää voinut odottaa. Hän liukui alaspäin niin, että suu oli aivan terskan alapuolella. Hän nuolaisi touhutipan suihinsa. Terska oli kookas ja paisunut, kireä iho kiilsi, ja Noëlle otti koko terskan suuhunsa. Hemmetti, miten ihanaa tämä olikaan. Erik maistui niin uskomattoman hyvältä, ja mies täytti hänen suunsa kokonaan. Mutta Noëlle halusi lisää ja otti kalun suuhunsa niin syvälle, että terska ulottui hänen nieluunsa. Hän imi hitaasti Erikin kullia, hän kuunteli nauttien miehen huokailuja ja voihkintaa.

Erik jatkoi hänen nuolemistaan. Hänellä oli pillun sisällä useita sormia, jotka taistelivat päästäkseen tunkeutumaan syvemmälle, samalla kun kieli leikitteli klitoriksella. Noëlle imi Erikin kullia niin rajusti kuin uskalsi, niin pitkään kuin uskalsi, ennen kuin päätti, että oli aika pitää taukoa, ihan pienen hetken verran. Noëlle meni polvilleen ja sai Erikin menemään selälleen. Kun Noëlle asettui hajareisin miehen päälle, tämä hymyili leveästi. Kun hän ohjasi miehen punaisen terskan pillulleen, mies oli laukeamaisillaan. Noëlle sääteli tahtia laskeutuessaan istumaan, hän päästi miehen työntymään hitaasti sisään, g-pisteen ohi, yhä

syvemmälle, kunnes mies oli kokonaan sisällä, kunnes hän tunsu miehen kireät pallit takapuoltaan vasten.

Kohta hän lisäsi vauhtia. Hän ei voinut enää odottaa, hänen oli saatava ratsastaa miestä, saatava tuntea miehen kovan kullin iskeytyvän pohjaan. Erik piti kiinni hänen lanteistaan, kun hän nai miestä. Erik kohotteli takapuoltaan vastatakseen hänen liikkeisiinsä. He molemmat liikkuivat, naivat toisiaan, yhä rajummin.

Noelle huokaisi kovaäänisesti, kun hän laukesi jälleen, Erik ähisi lujaa lauetessaan, roiskauttaessaan lastinsa syvälle häneen. Kouristellen he jatkoivat vielä muutaman työnnön, kunnes Noelle vajosi Erikin päälle, aivan kuin kaikki voimat olisivat lähteneet hänestä.

Hän ei tiennyt, miten pitkään he olivat siten, milloin hän pyörähti pois Erikin päältä ja jäi tämän viereen makaamaan tai kumpi heistä nukahti ensin.

Kun Noelle hetkeä myöhemmin heräsi, Erik oli lähtenyt.

Noelle oli pettynyt herättyään yksin. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut. Sitäkö, että hänestä yhtäkkiä tulisi joulumuori? Tuskin! Että hänen ei kerrankaan tarvitsisi mennä yksin perhejuhliin, joissa muu perhe, ainakin aikuiset, oli vakiintunut jo vuosia sitten ja irvaili hänelle, koska hän oli viimeisenä hankkimassa omaa perhettä, ehkä.

Hän katsoi kelloa ja näki, että se oli kohta kahdeksan illalla. Hänellä alkoi olla nälkä, mutta hänellä ei ollut minkäänlaista intoa mennä laittamaan ruokaa. Mitähän hänellä oli pakastimessa? He eivät olleet ehtineet edes nauttia hänen lupaamaansa glögiä. Noelle mietti, mitä suunnitelmia Erikillä oli, ettei tämä voinut jäädä. Tai sitten kyse oli ollut klassisista hit-and-run-treffeistä: ukko lähtee heti, kun on saanut haluamansa. Noelle ei uskonut Erikin pettyneen samaansa korvaukseen lyhyestä pakettien kantamiskeikasta, mutta silti...

Kun ovikello soi, Noëlle oli juuri kerännyt riittävästi voimia mennäkseen suihkuun, ja hän oli ehtinyt huomata, ettei Erik ollut tehnyt samoin ennen lähtöään. Hän kiskaisi aamutakin päälleen ja meni avaamaan.

”Kuinka monta jouluateriaa olet jo ehtinyt syödä tänä vuonna?” pukinasuinen mies kysyi rappukäytävässä.

”Itse asiassa vain yhden”, Noëlle vastasi. ”Ja tietysti jouluaatolle on suunniteltu yhtä.” Noëlle väistyi, jotta Erik pääsi sisään. Hänellä oli käsissään kaksi uutta kassia.

”Minäkin olen syönyt yhden, mutta muita minulla ei ole suunniteltuna. Ajattelin ottaa riskin, jos sinä haluaisit syödä kanssani.”

”Miten niin? Eikö sinulla ole mitään jouluaattona?” Ajatus oli absurdi, mutta Noëlle ymmärsi toki, ettei kaikilla ollut perhettä, jonka luokse mennä.

”Kyllä vain, mutta ei mitään kunnon klassista jouluateriaa. Autan Pelastusarmeijassa lounaan jakelussa ja tarjoilen isot määrät jouluruokaa. Sen jälkeen olen yleensä melko puhki iltapäivän koittaessa. Otan yleensä kinkkuvoileivän mukaani lounaalta, nautin sen kanssa oluen ja snapsin ja katselen Samu-Sirkan joulutervehdyksen. Sitten nukun hyvin.”

Noëlle ei ollut lainkaan yllättynyt Erikin tavasta viettää jouluaattoa. Hän mietti, saiko mies palkkaa joulupukkina olostaan vai tekikö hän sitäkin vain hyvää hyvyttään.

”Jos syön kanssasi jouluaterian tänä iltana, voinko houkutella sinut viettämään joulua minun ja perheeni kanssa, kun olet saanut lounaat jaettua? Mekin katsomme Samu-Sirkkaa, lähinnä siis lapset, mutta me muutkin yleensä olemme television ääressä.”

”Kyllä se varmasti järjestyy”, Erik sanoi ja käveli Noëllen perässä. ”Ai, sinulla on keittiökin?”

”En valitettavasti ole mikään mestarikokki, joten kassisi ovat todellakin kuin pelastava enkeli.”

Heidän syötyään kolmea lajia sillejä ja rosollia samojen kalojen kera, erilaisia laatikoita ja kinkkua, lihapullia ja nakkeja sekä jälkiruoaksi riisipuuroa, ja juotuaan aivan liian monta snapsia, Noëllestä tuntui, että hän tarvitsisi apua päästäkseen sänkyyn. Siitä oli aikaa, kun hän viimeksi oli ollut niin täynnä, ja hänen täytyisi seuraavana päivänä ja sitäkin seuraavana treenata huolella kuntosalilla, jotta hän pystyisi syömään kaiken sen, mitä isällä oli tapana jouluaatoksi valmistaa.

Erik istui kädet vatsansa päällä ja huokaisi. "Huomenna en tarvitse tyynyä joulupukin asun alle."

"Jos tarvitset sijaista, luulenpa, että minä voin ryhtyä siihen", Noëlle sanoi ja taputti vatsaansa.

He leikkivät tukevansa toisiaan päästäkseen sohvalle hoipertelevin askelin.

"Oi, voi, voi, tonttumuori, sinäpä tarjosit niin paljon herkkuja."

"Mutta sehän olit sinä, joulupukki, joka järjestit kaikki herkkupalat."

"Aivan, niinhän se olikin." Erik hekotti. "Ehkäpä nyt on tonttumuorin vuoro tarjota jotakin."

"Tietenkin korvaan joulupukille hänen anteliaisuutensa. Mutta miten minä sen tekisin?"

Noëlle ei ollut huomaavinaan Erikin käsiä, jotka liukuivat vatsalta kohti haaroja.

"Minäpä luulen, että tonttumuori ei ole vain aivan täynnä vaan myös hieman väsynyt, kun hän ei ymmärrä, mitä tarkoitan. Tule tänne!"

Noëlle lähestyi Erikiä, kunnes tämä ylsi kädellään hänen niskansa taa. Toisella kädellään Erik veti tonttuhousut alas ja nosti hieman pyllään, jotta sai ne nilkkoihin. Noëlle ei tiennyt, johtuiko se jouluruoasta vai hänen seurastaan, mutta Erik oli täysin valmis uusiin seikkailuihin. Noëlle antoi ohjata itseään ja otti Erikin paisuneen punaisen

terskan suuhunsa. Hän alkoi hitaasti imeä sitä. Hän otti kookkaan terskan syvälle suuhunsa ja antoi sen hyväillä kitalakea ja etsiytyä nieluun.

Touhutipat maistuivat erilaisilta, ehkä se johtui snapsista tai laatikoista, mutta hän piti mausta. Hän halusi maistella lisää, halusi tuntea Erikin sperman suussa. Erikillä ei tuntunut olevan mitään sitä vastaan, että hän jatkoi imemistä, päinvastoin mies ähisi yhä lujempaa. Erik silitti hänen päätänsä, mutta salli hänen pitää oman rytmensä. Noëlle otti kalun syvemmälle suuhunsa, imi kiihkeämmin, mutta ei kuitenkaan rajusti. Poskien sisäpinnat puristivat terskaa, kieli nuoli terskan vakoa. Erik liikutti lanteitaan, liu'utti pakaroitiaan edestakaisin sohvalle. Hän työnsi vastaan, kun Noëlle otti kalun syvemmälle suuhunsa.

Noëlle ei ollut varautunut vielä yhteen jälkiruokaan, mutta tätä hän ei halunnut jättää välistä. Erik voihki yhä kovempaa, ja hänen liikkeensä nopeutuivat. Nyt Noëlle imi häntä rajummin, hän halusi miehen lähettävän lastinsa hänen kurkkuunsa, hän halusi maistaa miestä, hän tarvitsi sitä. Kun Erik karjaisi, Noëlle oli jo ymmärtänyt tämän olevan lähellä, hän oli valmistautunut miehen satsiin, hän imi, hän nieli, hän nautti.

"Noin, tonttumuori, eihän se ollut niin vaikeaa?" Erik nauroi hänelle ja veti hänet ylös niin, että pystyi suutelemaan häntä. "Oi, miten hyvältä sinä maistutkaan."

"Mitä parhainta jouluolutta", Noëlle vastasi. "Olen pannut sen itse."

"Hmm, vain kaikkein parhaista raaka-aineista, uskoisin."

"Vain kaikkein paras on riittävän hyvää. Tule, pukkiseni, anna minun esitellä, miten tuotanto tapahtuu." Noëlle riisui punaiset verryttelyhousunsa, jotka hän oli valinnut sopiakseen yhteen Erikin asun kanssa. Hän oli tarjonnut Erikille vaihtovaatteita, mutta hänellä ei ollut mitään Erikin

kokoista, ja pukkiasu oli kuitenkin keveä ja miellyttävä päällä.

Noelle laski kätensä Erikin kiharoihin ja veti miehen kiinni itseensä. Miehen täytyi olla utelias siitä, mitä Noelle aikoi näyttää, sillä häntä ei ollut vaikea saada noudattamaan Noellen ohjeita. Noelle hätkähti, kun hän tunsu Erikin kielen klitoriksellaan, ja värisi, kun kielenkärki alkoi leikitellä hänen kanssaan. Hän pörrötti miehen hiuksia, samalla kun tämä nuoli hänen pilluaan. Hän nojasi taakse ja antoi miehen tehdä työt. Hän vain nautti ja kuvitteli, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Mutta hän ei kuitenkaan unohtanut ottaa kaikkea irti jokaisesta hetkestä, hän antoi jokaisen värähdyksen sytyttää itsensä, sytyttää tulen hänessä ja pillussaan ennen kuin orgasmi saisi hänet valtaansa, kuten se teki joka kerta.

Noelle voihkaisi, hän kouristeli lauetessaan. Erik jatkoi nuolemista; mies joi hänen mehujaan, kunnes hän ei enää kestänyt enempää. Nyt oli hänen vuoronsa vetää mies luokseen, kunnes he istuivat vierekkäin ja vain olivat olemassa.

”Jos haluat, voisin auttaa sinua joululounaiden jaossakin”, Noelle ehdotti. ”Sitten voimme vaihtaa vaatteet yhdessä ja mennä vanhempieni luokse.”

”Oletko varma? Etkö halua olla perheesi kanssa koko päivää?”

”Jos menemme sinne Samu-Sirkaksi, en usko kenenkään pettyvän.” Lisäksi, Noelle mietti, Erik on juuri se, mitä hänen hankkimiansa joululahjojen joukosta vielä uupui. Ja hän myös välttyisi muun perheen letkautuksilta.

2. joulukuuta: Talvihäät

Juoksen ja vaaleat kangaskenkäni kastuvat lumesta. Juoksen ja nauran. Olen nolannut itseni kunnolla, mutta ainakin he saivat nyt jotain puhuttavaa. Kun saavun metsänreunaan, hidastan askeleitani, istun kivelle ja huohotan. Tunnen, miten lumi sulaa allani ja kastelee mekkoni, mutta en välitä. Katson kirkolle, josta juoksin pois, kirkolle, jossa häätjuhlat edelleen jatkuvat.

He selviävät ilman minuakin, häät eivät ole minun vaan parhaan ystäväni. Se ei tee tilanteesta yhtään sen vähemmän noloa, mutta minulla ei ollut vaihtoehtoja. Toivon, että Wilda voi pian muistella tätä ja nauraa tälle kuten minäkin, mutta siinä menee kyllä hieman pidempi aika, ennen kuin ystäväni pitää toimintaani yhtä huvittavana kuin minä. Aiheutinhan kuitenkin skandaalin.

Wilda, paras ystäväni yliopistoajoista lähtien, oli löytänyt Sen Oikean.

Hänen unelmamiehensä oli älykäs, kiltti ja täysin minun ”mahdolliset partnerit” -asteikkoni ulkopuolella, mikä jo sinänsä oli saavutus. Opiskeluaikanamme Wilda oli harvoin ehtinyt rakastua johonkuhun, ennen kuin minä olin jo maannut kyseisen henkilön kanssa.

Wilda ja Caspar olivat kotoisin samasta pikkukylästä *parikymmentä kilometriä Uumajasta pohjoiseen*, kuten he itse ilmaisivat asian. Vitsailimme usein sillä, että heidän oli tarvinnut matkata aina Tukholmaan saakka tavatakseen toisensa. Joten tietenkin häät pidettäisiin siinä pikku loukossa, vaikka he molemmat halusivat asua kaupungissa. Morsiamen parhaana ystävänä olin matkustanut pohjoiseen noin viikkoa ennen häitä auttaakseni valmisteluissa.

Kun istuin junaan Tukholmassa, oli harmaa, sumuinen ja synkkä maanantiaamu, mutta mitä pohjoisemmas pääsin, sitä paremmin kaupungin tasaisen harmaa olemus

korvautui valkoisella lumella, sinisellä taivaalla ja tummilla puunrungoilla.

Kun nousin pois junasta, ilma tuntui raittiimmalta ja rauhoituin. Tajusin sen aina, kun olin poissa Tukholmasta, mutta heti kun palasin kotiin, unohdin sen jälleen ja päädyin ihmettelemään, miten ihmiset saattoivat asua jossain muualla kuin metroverkoston ulottuvilla.

Täysin epätietoisena siitä, minne olin menossa, seisoin ja katselin ympärilläni, kunnes näin Wildan pienen punaisen autonsa vieressä. Hän loisti auringon lailla, ja menin häntä kohti käsivarret halaukseen ojennettuina.

"Tervetuloa", hän sanoi hymyillen.

"Täältäkö te siis olette kotoisin?"

"Noo..." Hän vältti katsettani ja epäröi. Hän tiesi, että olin ollut matkalla jo yli kuusi tuntia ja ennakoisi reaktion. "Meidän täytyy vielä ajaa autolla jonkin matkaa, jotta pääsemme kotiin", hän lausui epämääräisesti. Pyörittelin dramaattisesti silmiäni, ennen kuin nostin laukkuni autoon huokaisten.

"Mutta ensin sovitetaan mekkoja", hän sanoi, kun oli lukinnut auton.

Juna-asemalta hääliikkeeseen oli pieni kävelymatka, joten kysyin häneltä matkalla viikon suunnitelmista.

"Caspar ja Felix ovat jo järjestäneet suurimman osan asioista. Sinun ja minun ei tarvitse kuin kellua mukana."

Hätkähdin. Nimi, jota en ollut aiemmin kuullut. Olin luullut tienneeni kaiken Wildan perheestä. "Felix, kuka hän on?"

"Casparin veli." Hän vilkaisi minua. "Voitko luvata minulle, ettet tee mitään tyhmää, kun olet täällä?"

"Mitä tarkoitat?" esitin vastakysymyksen, vaikka tiesinkin täsmälleen, mitä hän tarkoitti.

"Sinun ei ole pakko tehdä kuten sinulla on tapana."

Esitin loukkaantunutta. "Luuletko, että hyppään sänkyyn kenen kanssa tahansa?"

"Toisinaan kyllä", hän kiusoitteli takaisin.

"Lupaan, etten edes yritä vietellä ketään häissäsi. Sovittu?"

Hän nauroi vastaukseksi. En vielä silloin tiennyt, miten vaikeaa tuon lupauksen pitäminen tulisi olemaan.

Kun olimme valmiita, tapasimme Casparin ja Felixin torilla. Täällä pohjoisessa oli huomattavasti viileämpää kuin Tukholmassa, ja hoputin Wildaa päästäkseni auton lämpöön. Mutta kun näin Casparin vierellä seisovan miehen, unohdin täysin, että minua palelsi.

Löysin itseni tuijottamasta tummiin, intensiivisiin silmiin. Felix oli yllättänyt minut täysin, ja kun hän esitteli itsensä ja kätteli minua, minun oli vaikea muistaa edes omaa nimeäni. Hänen kosketuksensa lämpö lähetti riemunsäteitä kaikkialle kehooni kuin sokerinen juoma.

"Ronja", sain lopulta sanottua ja olin erittäin tietoinen itsestäni. Kuulin tarkalleen, miten epävarmalta kuulostin, tunsin matkaväsymyksen kehossani ja olin varma, että se näkyi, kun minulla ei ollut meikkiä.

Hän irrotti otteensa kädestäni ilman sen kummempia ihmettelyjä, ja sain halauksen Casparilta. Felix olisi bestman, mikä merkitsi sitä, että hän olisi läsnä suurimman osan viikkoa. Sydämeni hypähti innosta, kun tajusin asian, mutta sitten järkeni otti vallan.

Muistutin itseäni siitä, mitä olin luvannut Wildalle, mutta heti kun Felixin katse osui minuun, unohdin lupaukseni. Miehen silmissä oli kestoiloa, jota olin harvoin nähnyt kenessäkään miehessä. Sillä vaikka Felix oli usean vuoden meitä nuorempi, hän oli selkeästi mies. Kolmen päivän parransänki, joka oli trimmattu täydelliseksi, ja tummat, kurittomiksi stailatut hiukset. Valkoisen t-paidan alta näkyi,

että hän piti huolta vartalostaan; se ei ollut ylilihaksikas, mutta saisi kyllä työnsä tehtyä.

Menee varmasti tovi, ennen kuin tuo ori väsähtää, ajattelin ja purin huultani. En ollut luvannut olla haaveilematta, ja olin varma, että Felix tulisi vierailemaan unissani ennemmin tai myöhemmin.

Minun oli vaikea keskittyä keskusteluun, olin niin tämän miehen ulkonäön pauloissa. Tajusin kuitenkin, että kotimatka tarkoittaisi puoltatoista tuntia autossa hänen kanssaan, oletettavasti yhdessä takapenkillä. Puna nousi poskilleni pelkästä ajatuksesta.

Wildan auto ei ollut suuri, ja Caspar todellakin istui etupenkille Wildan viereen. Takapenkki loi halun nojautua poispäin ovista, jotta tilaa tuntuisi olevan enemmän, ja sekä minä että Felix istuimme toinen käsi keskipenkillä pysyäksemme tasapainossa. Silloin tällöin auto osui kuoppiin, joita auton kuluneiden iskunvaimentimien oli vaikea lievittää, ja silloin meidän kätemme liikuivat lähemmäs toisiaan. Katseemme eivät kohdanneet, mutta silti välillämme oleva jännite oli selkeä.

Viimeinen kuoppa poisti välin kokonaan, ja kutkuttavan iloinen tunne palasi sormiini. Hän jatkoi juttelua etupenkin hääparin kanssa häiriintymättä, samalla kun hän hitaasti siirsi pikkusormensa omani päälle. Hyväily oli niin kevyt, että ensin luulin kuvitelleeni sen. Mikroskooppinen liike lähetti hallitsemattomia šokkiaaltoja kehoni lävitse.

”Minun täytyy hakea lapset, kun olemme valmiita”, Felix sanoi veljelleen hetken kuluttua. Hätkähdin. Hänellä oli lapsia, useampia kuin yksi. Hän oli luultavasti naimisissa. Tämä ei ollut hyvä juttu.

Vedin käteni takaisin ja katsoin ulos ikkunasta.

”Miten onnistut olemaan heidän kanssaan yksin ja auttamaan meitä tällä viikolla?” Caspar kysyi.

Yksin? Minut valtasi epäluulo, että reaktioni olikin ehkä ollut hieman pikainen. Hän oli yksinhuoltaja. Uudenlainen kunnioitus hänen ulkonäköään kohtaan sai minut vilkaisemaan hänen suuntaansa. Profili näkyi selvästi vastavalossa, jonka laskeva aurinko ja sitä heijasteleva lumi saivat aikaan.

Ajatus katsoa saa, mutta ei koskea, sai minut tajuamaan, että viikosta maaseudulla tulisi varmastikin hausempi kuin ensin olin ajatellut.

Tiistai-iltapäivän aikana Wildan stressi oli tarttunut minuun siinä määrin, että tunsin tarvetta päästä hetkeksi pois hänen luotaan. Olin laittanut kengät jalkaan ja mennyt kuistin portaille. Talvituulen jäätävyys iski käsivarsiini. Hieroin niitä saadakseni ne lämpenemään ja kuulin oven avautuvan ja sulkeutuvan takanani.

"Saitko jo tarpeeksesi?" Felixin ääni synnytti reaktion kehossani ja miellyttävä lämpö asettui palleaani.

"Ehkä", vastasin ja nojasin kaiteeseen yhä selkä häneen päin. Kaduin saman tien. Kaidetta ei ollut harjattu, vaan sen päällä oli ohut jääkerros, jota en ollut huomannut. Tyhmä kun olin, en halunnut nolata itseäni vetäisemällä käsiä pois, joten jäin seisomaan antaen jääkylmyyden rauhoittaa hermojani. "Ymmärrän, että häiden suunnittelu on stressaavaa", jatkoin jutellen lumen korostamaa auringonlaskua kohti. "Toivoisin vain voivani tehdä jotain, josta olisi oikeasti apua. Saada heidät rauhoittumaan."

Felix astui askeleen minua kohti. Vaikka olin selkä häneen päin, kuulin tarkalleen, missä hän oli. Kun hän otti vielä yhden askeleen, tunsin hänen kehostaan hehkuvan lämmön vieressäni.

Hän kietoi takkinsa tiukemmin ympärilleen. "Etkö sinä palele?"

"Joo", nauroin ja katsoin häneen ujosti hiusten takaa.

”Emmekö menisi sitten sisään?”

”Kohta.” Halusin vilvoitella vielä vähän, eikä Felixin seurakaan tuntunut väärältä. *Katsoa saa, mutta ei koskea*, muistutin itseäni.

”Voisimme laittaa heille ruokaa”, Felix sanoi hetken kuluttua.

”Valmistaa romanttisen illallisen kahdelle”, lisäsin. Suunnitelmamme saivat meidät pian kujeilevan ja salaperäisen euforian valtaan, ja kertomatta, minne aioimme mennä, otimme auton ja ajoimme ruokakauppaan.

Yhteinen epävarmuutemme, joka lähinnä koski illan suunnitelmia, muuttui pian jutusteluksi, kiusoittelevaksi höpinäksi, jonka ohessa tuntui luonnolliselta koskettaa toisiamme. Se olisi tuntunut vain ystävyydeltä, ellei hänen katseensa olisi paljastanut muuta eikä kehoni olisi reagoinut aina, kun hän lausui nimeni.

Turhautuminen, joka levisi kehossani aina, kun hän kosketti minua, mursi pian kaiken vastarintani. Hän tajusi, että katsoin häntä, että halusin häntä. Sen täytyi olla ilmiselvää, mutta hänen hymynsä ja kaunis katseensa eivät sanoneet minulle mitään, mitä ne eivät olisi jo sanoneet tuhatta kertaa.

Olin jo kauan sitten unohtanut Wildalle antamani lupauksen. Se kävi täysin selväksi, kun aloimme puuhastella keittiössä. Muuten olisin tuntenut paikan aivan liian ahtaaksi, mutta nyt se oli mielestäni pikemminkin viihtyisä. Hänen läheisyytensä oli kiihottavaa, ja jopa hänen tuoksunsa sytytti kehoni tuleen.

Seisoin siivoamassa keittiötä, kädet tahmaisina ja aivan liian tekemiseeni uppoutuneena siirtyäkseni pois tieltä, kun hän yritti ohittaa minut. Toinen käsi ristiselälläni hän meni ohitseni lähempää kuin olisi ollut tarpeen. Tunsin hänen

hengityksensä niskassani ja kosketus kesti sekunnin pidempään kuin oli välttämätöntä.

Ennen kuin hän päästi minut, hän liu'utti kättään hieman alemmas, niin vähän, että sitä tuskin huomasi. Jos en olisi halunnut hänen koskettavan itseäni, hän olisi voinut pahoitella ja sanoa sen olleen vahinko, mutta nyt se oli selkeä kysymys, oliko ok, että hän kosketti takapuoltani.

Olisin mieluusti kehottanut häntä jatkamaan. Vastasin ujolla hymyllä, ennen kuin tajusin, mihin myönnyin ja siirsin huomioni ruokaan.

Et saa vietellä sulhasen veljeä! Se oli loppuilltapäivän mantrani, mutta kun jätimme kuhertelijat romanttiselle illalliselle, löysimme itsemme jälleen kahdestaan kuistilta, tällä kertaa pimeässä.

Felix alkoi nauraa. "Taisimme unohtaa, että meidänkin pitäisi syödä." Hänen naurunsa oli niin lämmittävää, etten voinut olla yhtymättä siihen. "Haluatko tulla luokseni illalliselle?"

Kauhistuneena siitä, miten paljon kehoni halusi juuri sitä, sanoin nopeasti ei. Oma lujutteni hämmästytti minua, ja yhä yllättyneenä siitä katselin, kun Felix kohautti olkiaan, astui autoonsa ja katosi. Se, ettemme mitä luultavimmin olisi olleet hänen luonaan kahdestaan, iskeytyi tajuntaani vasta, kun pääsin ladosta tehdyssä talossa olevaan huoneeseen. Hänellä oli lapsia, ja he olivat todennäköisesti hänen luonaan, *missä muuallakaan he olisivat?*

Nälkäisenä ja turhautuneena heittäydyin sängylle ja suljin silmäni. Muistikuvat päivästä virtasivat vasten tahtoani silmiäni editse. Felixin silmät, hymy, tuoksu. Hänen naurunsa. Hänen kätensä ristiselälläni, mistä se liukui alemmas, ja mielikuvituksessani sallin sen liukua vieläkin alemmas. Alas takapuoltani pitkin, josta se nappaisi tiukan otteen ja saisi minut hätkähtämään hämmästyksestä ja himosta.

Koko kehoni oli täynnä odotusta, aivan kuin limu se kupli kaikissa hermoissani.

Käännyin häntä kohti, yhtäkkiä ilman vaatteita. Hänen katseensa kulki rinnoillani, vatsallani ja vieläkin alempana. Hänen kätensä jatkoivat sieltä, minne silmät eivät ulottuneet. Kevyin sormin hän hyväili ihoani ja sai nännini kovettumaan. Kädet tutkivat vartaloni pehmeitä kurveja. Limu muuttui saippuakupliksi, jotka puhkesivat.

Annoin käsieni matkia hänen käsiään. Ne nousivat kiusoitellen pitkin reisiäni ja päätyivät... farkuilleni, jotka olivat tiellä. Turhautuneena tappelin hetken sepaluksen nappien kanssa. Vedin tiukan kankaan pois kummastakin jalastani, ja koska kerran minua oli jo häiritty, otin esiin vibraattorini, laitoin sen valmiiksi viereeni sängylle.

Mihinkäs minä jäinkään?

Felixin kädet sisäreisilläni, hyväilemässä häpyhuuliani. Kaikki kasautunut kiima pulppusi minusta, ja klitorikseni oli kova nipukka, joka vain odotti kosketusta. Ajatus hänen käsistään ja auttavasta kielestään lähetti lämpimiä väreitä lävitseni.

Ajatuksissani riisuin hänet, ja hänen vartalonsa oli juuri sellainen kuin halusin sen olevan, karvaton ja vailla ylimääräistä rasvaa, mutta ei liikaa lihaksia. Hänen kova elimensä seiso suorana himosta sykkien, ja kiedoin käteni sen ympärille ja ohjasin hänet oikeaan suuntaan.

Oma kosketukseni yhdistettynä unelmaan ja dildoon, joka nyt värisi sisälläni, palautti kuplivan tunteen kaksin verroin voimakkaampana. Tällä kertaa siinä oli kuitenkin myös jotain muuta, jotain syvempää.

Hänen kehonsa omaani vasten, hänen työntönsä yhä syvemmillä minussa. Hänen himon varjostamat silmänsä.

En halunnut fantasian päättyvän, mutta tunsin kehoni aivan liian hyvin, eikä se malttanut odottaa. Orgasmi tuli ilman lupaani. Šokkiaallot kulkivat kehossani, ja

miellyttävä, kutkutteleva tunne täytti minut sormenpäitäni myöten.

Häpeämättömänä makasin alasti sängyllä peniksen korvike yhä sisälläni, samalla kun koetin huohottaen saada hengitystäni tasaantumaan. Tämä himolleni antautuminen tekisi loppuviikosta niin paljon vaikeamman, mutta juuri nyt en välittänyt siitä. Olin löytänyt sallitun keinon päästä eroon turhautuneisuudestani, ja niin kauan kuin se toimisi, ajattelin jatkaa sitä.

Samalla kun hääsuunnittelu eteni sovitusti, koetin vältellä Felixiä parhaan kykyni mukaan kertomatta syytä Wildalle. *Minä en antautuisi kiusaukselle*, koetin vakuuttaa itselleni. *En ainakaan ennen häitä. Kaksi sinkkua, jotka ovat tykättyneet toisiinsa, ei kai Wildalla voisi olla mitään sitä vastaan?*

Torstaina minä ja Wilda olimme istuneet olohuoneessa koko päivän tekemässä pieniä riisinyyttejä, jotka sidottiin silkkinauhalla. Keho oli alkanut valitella huonoa asentoa, jossa olin istunut koko päivän, kun pihalta kuului lasten iloista naurua.

”Nuo ovat taatusti Felixin lapset”, Wilda sanoi iloisesti. ”Tule.” Hän veti minut eteiseen ja seurattuani hänen esimerkkiään toppahousujen, takin, pipon ja lapasten kanssa seurasin häntä ulos ja löysin Felixin ja Casparin täydessä vauhdissa heittelemässä lumipalloja. He olivat muodostaneet joukkueet kumpikin yhden lapsen kanssa, ja heillä näytti olevan erittäin hauskaa. Vilkaisin Wildaa kiusoitellen, ennen kuin valitsimme molemmat oman puolemme.

Rakensimme Casparin ja Felixin tyttären kanssa suojan, jonka taakse voisimme piiloutua, ja kun olimme täydessä vauhdissa suunnittelemassa hyökkäystämme, Wilda ja Felix sekä hieman taaempaan Felixin poika, hyökkäsivät lumikumparellemme lumipallot ilmassa viuhuen.

Yritimme nauraen paeta, mutta lumipallo osui kuitenkin minua lanteeseen. Pikkupallosta huokuva kylmyys sai minut värisemään. Pysähdyin ja yritin päätellä, kuka sen oli heittänyt. Ehdin kääntyä vain puoliksi, kun Felix kietoi kätensä vyötäisilleni ja nosti minut ilmaan.

Melkein tukehduin nauruun, joka sitten muuttui järkytykseksi, kun hän laski minut kylmään lumeen. En tiedä, menettikö hän tasapainonsa, vai oliko hän suunnitellut tämän, mutta hän jäi päälleni kädet edelleen vartaloni ympärille kiedottuina.

Sota jatkui yhä ympärillämme, mutta oli kuin äänentaso olisi vaimentunut. Kuulin vain oman sydämeni sykkeen ja hänen hengityksensä. Hänen kasvonsa olivat niin lähellä omiani, että jos olisin vähänkään liikahtanut, nenämme olisivat osuneet toisiinsa.

”Anteeksi, miten kävi?” hän kysyi, mutta ymmärsin hänen tarkoittavan jotakin muuta. Kysymys, kävisikö *tällainen* toiminta, oli selvästi kuultavissa hänen äänestään. Tiesin, että minun olisi pitänyt sanoa ”huonosti”, mutta en saanut sanaa suustani. Sen sijaan nyökkäsin, ja hän hymyili minulle ja antoi kevyen suukon suulleni ennen kuin nousi ylös.

Kevyen kosketuksen aiheuttama järkytys piti minut makaamassa paikoillani. Muistot eiliseltä tulvivat takaisin kuin tulvavedet. Tulva, jonka voima tuhosi rakentamani padon. Olin menetetty tapaus, näin jälkikäteen tiedän sen, mutta silloin yritin yhä vakuutella itselleni, että himoni oli hallinnassani.

Olimme suunnitelleet Wildan peruskouluaikeisten parhaiden ystävien kanssa polttarit perjantaiksi. Tukholmassa tekemäni suunnitelmat piti unohtaa täysin, sillä mikään niistä ei ollut toteutettavissa maalla. Mutta luulen, että morsian oli silti tyytyväinen.

Ensin hän sai karttoja, jotka johdattivat hänet hänen lapsuutensa ja nuoruutensa tärkeille paikoille. Jokaisessa paikassa kukin ystävä sai vuorollaan kertoa tarinan, joka liittyi kyseiseen paikkaan. Opin paljon Wildasta, ja saimme hänet kyyneliin useammin kuin kerran.

Koska minulle ei ollut mitään paikkaa, joka olisi sopinut tarinaani, sain tehtäväkseni järjestää illallisen ja pitää puheen. Tuntemattoman ihmisjoukon edessä puhuminen ei ole ajatuksissani hauskinta, mitä tiedän, mutta se sujui hyvin muutaman viinilasillisen jälkeen. Pidin puheen, jonka olisin halunnut pitää hääillallisella, mutta joka ei olisi sopinut siihen yhteyteen.

Puheen jälkeen tunnelma oli korkealla, ja minun ja muiden välillä ollut jää oli täysin murtunut. Ilta oli erittäin onnistunut, mutta koska häät olisivat seuraavana päivänä, lopetimme illan varhain, jotta morsian saisi kauneusunensa.

Autettuani Wildan taksiin ja kotona sänkyynsä, menin toisessa rakennuksessa olevaan omaan huoneeseeni. Huomio siitä, että Casparin polttarit olivat venähtäneet tuli ja meni.

Kännykkäni piippasi, kun olin pessyt hampaani, ja kaivoin sen esiin. Viesti oli Felixiltä.

”Oliko teillä onnistunut ilta?” ”Ehdottomasti. Oliko teillä?” vastasin. Kännykkä piippasi uudelleen, ennen kuin ehdin laskea sitä kädestäni.

”Totta kai. Hieman kesyä minun makuuni.”

”Ei siis strippareita?”

”Se ei ole Casparin tyylistä. Olen varma, että sinä olisit järjestänyt jotain sellaista.”

”En polttareihin. Ainoa tämän päivän strippaus tapahtuu juuri nyt itseni toimesta.” Lähetin viestin, ennen kuin ehdin katua.

”Saisinko nähdä?”

Nuo kaksi sanaa herättivät kuplinnan kehossani, odottava kutkutus teki minut huolimattomaksi. Olisin halunnut syyttää humalatilaa, mutta totuus oli, että halusin häntä.

”Sitten sinun täytyy tulla tänne”, kirjoitin viestiin ja katselin sitten huonetta, kohensin päiväpeittoa ja piilotin eilisen likapyykit.

Yksittäinen koputus kuului ovelta, ja menin avaamaan. Felixin hiukset olivat sekaisin, ja solmio roikkui avattuna kaulassa. Sulhasen polttareissa oli juotu ehdottomasti enemmän kuin morsiamen polttareissa.

”Hei”, henkäisin pehmeästi.

”Hei itsellesi. Saanko tulla sisään?”

Avasin ovea hieman lisää, kutsuin hänet sisään ja istumaan sängylle. Se oli ainoa vaihtoehto. Pehmeästi hymyillen hän istui alas ja kohotti toista kulmaansa kysyvästi. Suljin oven ja purin huultani.

”Olin juuri menossa nukkumaan. Haluatko tulla seurakseni?”

”Erittäin mielelläni.”

Kaikki tuntui niin helpolta, niin oikealta.

”Mutta en kyllä voi nukkua tämä päälläni.” Himoni välittyi sanoistani, ja hyväilin käsilläni kireää silkkimekkoani. Kun kädet olivat päässeet ylös saakka, hyväilin kevyesti rintojani, sitten käteni hakeutuivat kohti mekonhelmaa.

Felix nielaisi kuuluvasti ja nojautui taakse käsiinsä tukeutuen. Hänen housuissaan näkyvä kohouma paljasti hänen odottaneen tätä yhtä paljon kuin minäkin.

Sietämättömän hitaasti vedin kangasta ylös jalkojani pitkin niin, että hän saattoi nähdä vilauksen pitsialushousuistani.

”Luulenpa, että sinun täytyy auttaa minua selässä olevan vetoketjun kanssa.”